

TÜRKİYE'DE KÜRDİSTAN DEMOKRAT
PARTİSİ'NİN (T'deKDP) İKİNCİ OLAĞANÜSTÜ
KONGRESİ

Kürt Milliyetçiliği ve Partimizin Stratejisi

Giriş:

Arkadaşlar!

Her iki kongremiz arasında, çok fazla bir zaman geçmedi. Fakat yine de bu geçen zaman zarfında, MK'nin bütün üyeleri, partimizin bölgelerine dağıldılar; sağlam ve inançlı bir temel üzerinde çalışmaya başladılar. Bugün biz, fevkalade bir toplantı yapıyoruz. Çünkü bu müddet zarfında edindiğimiz tecrübenin ışığı altında, bir kere daha ve kısaca; temel meselelerimiz üzerinde durmak gereği doğmuştur.

Açıkça anlaşıldığı gibi, gizli çalışma ve özellikle de saklı ve devrimci teşkilatın yürütülmesi konusunda; imkânlarımız ve tecrübemiz çok azdır. Devrimciyi belirleyen önemli niteliklerden birisi, "realist" olmasıdır. Yani devrimci; eksikliklerini iyi bilmeli, kendi kuvvetinin bilincinde olmalı ve bütün özel imkânlarını da iyi tanmalıdır. Bu nedenlerden ötürü, biz bir kere daha, Kürt millet meselesi yani Kürtçülüğümüz ve O'nun teorik konumu, diğer taraftan da; partimizin programı ve stratejisi üzerinde bir kaç söz söylemek istiyoruz.

Millet Nedir?

Arkadaşlar!

Kürt millet meselesi üzerinde iyice aydınlanabilmemiz ve sağlam bir kanaat edinmemiz için; her şeyden önce "millet" realitesine göz gezdirmemiz gerekir. Acaba millet nedir? Sosyolojik bir analiz içerisine, millet kavramı nasıl konur?... Bu sorularla meşgul olduktan sonra, artık milliyetçilik - burjuva milliyetçiliği ve esir milletlerin milliyetçiliği- ve özellikle de bilimsel bir analiz içerisinde "Türkiye'de Kürt millet meselesi nedir?" sorusu üzerinde durabilir ve bunları net bir şekilde açıklığa kavuşturabiliriz.

Her şeyden önce, millet tarihi bir kategori ve sosyolojik bir realitedir. Milletini tarihi için, günümüze kadar çeşitli unsurlar ve gerekler kullanılmıştır. Şüphesiz, millet gerçeği konusunda kullanılan unsurlar ve bu unsurlara dayandırılan tarifler de çoğu defa birbirinden farklı, izafi ve ekseriya da yanlışır. Bununla beraber, bilimsel bir analiz potasında, bazı temel unsurlar vardır ki, "millet" mefhumu ancak bunların yardımıyla anlaşılır ve tarif edilir.

Dil birliği: Bilindiği gibi, insanlar arasında her türlü ilişkilerin, mübadelelerin yapılabilmesi için; dil, temel bir vasıta. Bu nedenlerden ötürü, tarihin en eski çağlarından günümüze dek, her millet özel bir dile sahip olarak yaşaya gelmiştir.

Toprak birliği: Toprak da, bir milletin yaşaması ve varlığını sürdürmesi için, mutlaka gereklidir. Zira, millet dediğimiz topluluğun müşterek bir toprağı mevcut değilse, o milletin fertleri arasında sosyo-ekonomik ilişkiler kurulamaz ve birbirleriyle konuşma olanağı bulamazlar.

Ekonomik mübadele ilişkileri: Bir milletin müşterek bir dili ve toprağı olunca, bunun tabii bir sonucu olarak, o milletin fertleri arasında ekonomik üretim ilişkileri vücut bulur. Şüphesiz, her milletin ekonomik sistemi; tarihi aşamalarda, hep aynı şekilde kalmaz. Eşya mübadelesinin yanı sıra; iç ticaret, pazar ilişkileri, kazanç ve sermaye birikimi sonunda, milli birlikte yavaş yavaş gelişir ve olgun bir şekil alır.

Milli karakter: Pek tabii olarak, yukarıda sayılan bu üç nitelik; yani ortak bir dile ve toprağına sahip olmak ve ekonomik ilişkilerin mevcudiyeti, bir milletin varlığı için temel unsurlardır. Fakat bildiğiniz gibi, tarihin uzun ve çetin devirleri boyunca, bazı milletler ya tamamen tarihten silinmişlerdir ya da asimile (eritme, benzetme) edilmek suretiyle ortadan kaldırılmışlardır. Bu itibarla; dil, toprak birliği ve ekonomik ilişkiler de tek başlarına yeterli değildirler. Özellikle sömürücü milletlerin baskıları karşısında, küçük ve esir milletler, milli kültürleri, milli hareket ve geçmişleri; milli kader ve psikolojik bağlantılarıyla kendilerini koruyabiliyor ve canlılıklarını sürdürebiliyorlar. Bunların hepsine birden "milli karakter" adı verilmektedir. Pek güzel anlaşılıyor ki, milli karakter de çok önemlidir ve yukarıda sayılan temel unsurların yanı sıra, çok ileri bir yer işgal etmektedir. Şimdi, bu temel unsurların ışığı altında, milletin tarifini yapabiliriz:

Millet öylesine bir topluluktur ki; onu teşkil eden fertler arasında dil, vatan (yurt, toprak) ortaklığı ve ekonomik ilişkiler mevcuttur. Fazladan olarak, onun milli karakteri; tarihi, ırkı, kültürel faktörlerin ve toplumsal psikolojisinin çerçevesinde oluşur.

Kürt Milleti:

Bu bilimsel tarifi ışığı altında, Kürt Milleti'nin varlığı ve canlılığı; çok açık ve net bir tarihi gerçek olarak ortaya çıkmaktadır. Kürt Milleti, yaşayan özel bir dile sahiptir. Açık bir tarihi gerçektir ki; Kürt Milleti'nin ırkı gibi O'nun dili de Hındo-Avrupa ailesinin dilleri arasında yer alır. Yani Ari bir dildir. Kürt dili; özel bir kelime hazinesine sahiptir ve kaidelerle düzenlenmiştir. Yani, tamamıyla bağımsız ve kendine özgü bir dildir. Bu nedenle de, Kürtçenin kelime hazinesi ve grameri; yani kaide ve usûlleri Kürtçenin özel niteliklerine uygundur.

Birkaç kelime ile Kürt Edebiyatı'ndan söz etmemiz gerekir. Sözlü, yani halk edebiyatımız; çok renkli ve zengindir. Yazılı edebiyatımıza gelince, özellikle dünya klasikleri arasında yer alan Feqeyé Teyran, Melayé Cıziri, Ehmedé Xanî, Hacı Qadıré Koyî en ünlüleridir. Yüzyılımızda da Kürt şair, yazar, filozof ve sanatkarları sayılmayacak kadar çokturlar. Her ne kadar, 1942 yılından bu yana, Türkiye'de Kürt adını taşıyan ve Kürtçe olarak söylenen her şey en barbar ve şoven bir şekilde inkâr edilmiş ve yasaklanmış; bugün de bu tutum ve tabu aynen sürdürülmekte ise de; küçücük bir imkân ve serbestlik bulduğu yerlerde, Kürtçe serpilmiş ve dünya dilleri arasında itibarlı bir yer yapabilmıştır kendisine. Kürt modern şair, yazar ve sanatkarları, dünyanın her tarafında seslerini duyurmuşlardır. Bunlardan birkaçının adını analım:

Cegerxwin, Ereş Şemo, H. Cindi, Goran (Evdilâh Sileman), Ehmed Mıxtar, M. Heymen, Evdirehman Hejar, Békes, Nuredin Zaza, Osman Sebri, K. Kurdo, Reşit Kurd, Qedrican vs...

Bir milletin varlığı için ikinci unsur, topraktır. Evet, bütün eski ve tarihi milletler gibi Kürt Milleti'nin de bir yurdu vardır ve bu yurda Kürdistan adı verilmektedir. Şerefxan, Minorsky, Marr, Nikitin, Bois, Emin Zeki, Mihemed Eli Ewni gibi büyük tarihçi ve Kürdologların kaleminde; Kürtlerin ve Kürdistan'ın tarihi, bilimsel metotlarla yazılmış ve ortaya konmuştur.

Kürdistan; massiv ve kütleli birlik arz eden, bir toprak parçasıdır. Fırat nehrinden, Loristan ve Toros dağlarından, Aras nehrine kadar, masif bir kitle olan Kürdistan topraklarına; tarihte Kardaka, Medya... ve nihayet Kürdistan adı verile gelmiştir.

Tarihi gerçekler; Kardux, Urartu ve Medya milletlerinin, bugünkü Kürtlerin olduğunu ve devletleriyle imparatorluklarını da yine bugünkü Kürdistan'da kurmuş olduklarını göstermektedirler.

Kürt Medya İmparatorluğu, büyük kumandan ve imparator Kiaksar (MÖ 633-584) zamanında; bütün İranî milletleri ve Asurlular (Asurluların ünlü başkentleri Ninova MÖ 612 yılında büyük Kiaksar tarafından zapt edilmiştir.) Kürtlerin hükmü altına alınmışlardı. Dara ve Keyhüsrev zamanlarında Kürt ve Fars milletleri birlikte yaşıyorlardı; bunların müşterek imparator ya da sultanları bazen Kürt ve bazen Fars idiler.

İslam dininin doğuşundan sonra kurulan, belli başlı Kürt devletleri şunlardır;

Sadadi (MS 951-1088), Hesenwahi (MS 941-1014), Merwani (MS 990-1096) ve nihayet Eyubiler tarih sahnesine çıktılar. Korkusuz ve kaplan yürekli bir süvari, bütün Müslümanların öncüsü ve Kürtlerin komutanı Selahedini Eyubi ve Kürt halkı, İslam dinini ve Müslüman milletlerin yurtlarını korumak için; çelikten kale ve kalkan oldular.

Kürt halkının fertleri arasında ve toplum seviyesinde, halkımızın yaşadığı tarihi aşamalara uygun olarak ekonomik iliş-kiler ve bağlantılar gelişmiştir ve gelişmektedir. Her ne kadar Kürt toplumu, henüz aşiret ve yarı göçebe etabını tamamiyle aşamamışsa da, derebeylik ve feodal üretim ilişkileri de hiçbir zaman temel ekonomik sistemimiz olmamıştır. Gerçek odur ki, diğer birçok az gelişmiş ya da hâlâ sömürülmekte bulunan ülkelerde olduğu gibi, bugün bizim toplumumuzda da komün otodan prekapitalist aşamalara kadar çeşitli üretim ilişkileri ve ekonomik rüşeymler mevcuttur. Fakat, her şeyden önce, Kürt toplumu, ekonomik sistem açısından da bir birlik ve milli antide arz eder.

Bütün bunlara eklememiz gerekir ki, milletimiz; tarihinin ve bilhassa yüzyılımızda giriştiği milli direnme hareketlerinin açıkça gösterdiği gibi; Kürt Milleti, milli karakterin birliği bakımından da çok yüksek, dinamik ve sarsılmaz bir düzeyde bulunuyor. Milliyetçilik ve yurtseverlik, yüksek hasletler, inanç ve iman kaynağı ve temel dinamikler şeklinde Kürt Milleti arasında yerleşmiştir. Bu nedenle de, özellikle Kürdistan'ın geniş köylü kitleleri arasında; Kemalist siyaset ve ezme, asla başarı kazanmamış ve Kürt halkı Türkleşmek gibi bir zilleti ve aşağılığı hiçbir zaman kabul etmemiş; dolayısıyla da asimile edilememiştir. Silahlı milli savaşlarının başarısızlığı sonunda, Kürt milleti bitap düşerek asimile olacağı, yani Türkleşeceği yerde, tam aksine yurtseverlik ve milliyetçiliğimiz günden güne olgunlaştı, sağlam dayanaklar buldu, bilinçli bir şekilde kendi kendine güven kazandı. Bu göz gezdirmeden sonra, şimdi milliyetçiliğin kökenlerine eğilelim:

Feodaliteden Milliyetçiliğe:

Arkadaşlar!

Biliyoruz ki 17. yüzyıldan itibaren, Kapitalist sistem; coğrafi keşiflerin, kıymetli maden ticareti ve köle alışverişinin sayesinde, Batı Avrupa'da yavaş yavaş gelişme olanakları bulmuştu. Avrupa'nın bu zenginliği, diğer kıtaların talanıyla mümkün olabilirdi. Bu olayı takiben, buhar makinesinin keşfi, sanayi ihtilalını başlattı.

Bir yandan fen ve teknik dev adımlarıyla gelişirken, diğer taraftan da yeni yeni seçkin vasıtalar ve sayısız imkânlar, Avrupa toplumlarının elinde ve hizmetinde toplanıyordu.

Fakat, Avrupa zenginliğinin kaynağı, Avrupa burjuvazisinin pençesinde idi. Bu istihsal vasıtaları ve çeşitli makineler, Avrupa toplumunu da tamamen değiştirdi. Kültür, sanat, edebiyat, hukuk, felsefe vs. burjuva sınıfının menfaatlerine, egemenliğine ve zevklerine uygun olarak yeni şekil almakta idi. İlk defa Fransa'da büyük ihtilal ile (14 Temmuz 1789), siyasi iktidar; mutlak bir şekilde burjuvazinin eline geçti ve o tarihten sonra, Avrupa'nın diğer ülkelerinde de günden güne derebeylik sınıfı ve merkezî feodalite (Avrupa'nın kral ve monarkları) yıkıldı ve çeşitli formasyonlar içerisinde, burjuva sınıfı Avrupa'nın her yerinde, siyasi iktidarı ele geçirdi.

Açıkça bilindiği gibi, burjuvazi feodal sınıfın iktidarını yıkmak için, işçi ve köylü sınıfının mutlak ortaklığından yararlanmıştı. Mülksüz işçiler ve de mülksüz ya da az mülklü köylüler, yüksek bir heyecanla burjuva sınıfının çağrılarına uydular ve bu sınıfın öncülüğünde Avrupa ihtilâllarına fiilen katıldılar. O zamanların slogan ve haykırışları şunlardı: Özgürlük, eşitlik, kardeşlik ve adalet...

Ne var ki, bu mukaddes sözler ve yüksek sloganlarla istekler, temelde burjuva sınıfının menfaatleri ve iktidarı için ortaya atılmışlardı. Zira, kapitalist sistemin daha gelişmesi ve devamının sağlanması için, her şeyden önce "devlet makinesi" gerekli idi.

Yani Avrupa burjuvazisi; daimî orduyu, polisi, jandarmayı ve bürokratları (memur, maliyeci, teknisyen...) emrinde kullanmaya başladıktan sonradır ki, dahilî pazarları ve imkân gördükçe de dış pazarları yıllar yılı sömürmüş ve soymuşlardır.

Sosyolojik bir sözcükle, Avrupa'nın bu sınıfına "milli burjuva" denir. Çünkü bu sınıf bir yandan bütün iç pazarları da Asya, Afrika ve Amerika'nın sömürgeleştirilmeleri ve bu uğurda gerekirse diğer burjuva devletleriyle çatışmaktan ve savaşmaktan da çekinmemektedir. Üstelikte, bu sömürü ve soygun düzenini saklamak ve de kolaylaştırmak için, Avrupa burjuvazisi yurtseverlik adına konuşur. Açıkça görüldüğü gibi; bu tip bir milliyetçiliğin temeli, burjuva sömürüsü üzerine kurulmuştur. Bu nedenle de "burjuva milliyetçiliği" adıyla anılmaktadır. Pek tabii olarak ordusu, polis, jandarma ve bürokrasisi ile burjuvanın hizmetinde sağlamlaşan devlet de burjuva sınıfının devleti idi. Fakat burjuva dilinde buna, "burjuva devleti" yerine "milli devlet" denir.

Yukarıda söylediğimiz gibi; Asya, Afrika ve Amerika'nın geniş ülkeleri yıllar yılı burjuva devletlerinin boyunduruğu altında yaşadılar ve sömürüldüler. Fakat bu sömürü esnasında, Avrupalı Efendiler; bu ülkelerin geleneksel yapılarına, çoğu kez dokunuyorlardı. Bu ülkelerde dışlerine uygun gelen bazı hain adam ya da sosyal sınıfların aracılığıyla, sömürü düzenini sürdürüyorlardı. Bu klasik örneğe, assosiasion (ortaklık, birlikte) ezme şekli denir. Çünkü Avrupa burjuva devletleri, hiçbir zaman bu sömürülen ülkelerin esir milletlerinin varlığını inkâr etmediler. Ne var ki, bazı hain sosyal sınıf ya da kimseler aracılığıyla, bu ülkelerin tüm zenginliklerini ve iç servetlerini ha bire emiyorlardı.

Esir ülkelerde, -aracı hain kimse ya da zengin sınıflar mevcut bulunmadığı zamanlarda da- Avrupalı Efendiler bizzat kendi elleriyle ve zorbalıkla bazı hain ruhlu adamlara para ve toprak vererek bu hain sınıfları yarattılar ve bu sayede sömürülerini sürdürdüler. Buna karşılık, bu tip klasik sömürü şeklinde; boyunduruk altında tutulan milletlerin varlıklarıyla, bunların kültürleri, sanatları, edebiyatları, tarihleri vs. inkâr edilmedi ve asimilasyona gidilmedi.

Bu ortaklık (assosiasion) metodunun yanı sıra, bir başka metot da denendi. Bu metodun klasik örneği Cezayir'dir. Fransa yetkilileri ve burjuvaları, Cezayir'i tıpkı vilayetleri gibi telâkki ettiriler ve daima şunu söylediler:

“Cezayir Fransız”dır. Yani bunlara göre, Cezayir toprağı ve milleti mevcut değildi; yıllar geçtikçe, Cezayirli olan her şeyin unutturulması ve ortadan kalkması gerekiyordu. Bu nedenle de, Fransız zorbalı; yüzyıl kadar Cezayir’de asimilasyon metodlarını kullanarak, Cezayir halkını eritmeye ve yok etmeye çalıştılar. Bu aşağılık ve yüz karası tabikatı kabul etmeyenler ise ya öldürüldüler ve ya da sürüldüler. Bu tip işgal ve ezmeye de ‘asimilasyon’; yani birbirine benzetme, eritme ve en sonunda yok etmek, (kökünü kazımak) adı verilir. Başka bir deyişle, buna direkt yani dolaysız (vasitasız) işgal denmektedir.

Zira, milli plânda; zorba (ezen) milletle, ezilen (esir) millet arasında hiçbir bağ kurulamaz. Bir şartla ki, ancak ezilen millete mensup bir fert; kendi soyunu, kültürünü, dilini geleneklerini ve milletin tüm milli niteliklerini red ve inkâr ederse, ancak o zaman menfaat ve imkân sahibi olabilirler.

Türkiye’de halkımızın ezilmesi, bu şekilde oluyor. Yani asimilasyon metodlarının uygulamasıyla... Başka bir deyişle Türk faşist ve Turancıları (subaylarla yüksek bürokratlar); milletimizi, toprağımızı, dilimizi, tarihimizi, kültürümüzü, gelenek ve göreneklerimiz ve edebiyatımızı red ve inkâr etmek suretiyle; hepimizi Türkleştirmek istiyorlar. Bununla da yetinmiyor, tüm yer altı ve yer üstü zenginliklerimizi tam bir soygun zihniyetiyle sömürüyor ve çalıyorlar. Bu sayısız ve değerli zenginliklerimizle (petrol, maden, kömür, işgücü...), Anadolu’nun Batı’sını; yani kendi ülkelerini zenginleştiriyor ve mamur bir hale getiriyorlar. Bu sömürü ve soygun düzeninin devamı ve kolaylaştırılması için de, kâh bizi toplu bir şekilde öldürüyor, sürüyor, hapse atıyorlar; kah tahkir ediyor, aşağılıyor ve horluyorlar.

Aklına geliyorsa insanın:

Türk milletinin bizzat kendisi Yunan Savaşı’na kadar, Avrupa burjuvazisinin elinde esir idi ve bugün de büyük devletlerin yardım ve bağışlarıyla kucak kucağa olduğu halde, peki nasıl oluyor da aynı anda kendisi de emperyalist ve efendi bir millet olabiliyor ve Kürt milletini sonuna kadar ezmekte inat edebiliyor?...

Bilimsel gerçeklerle ölçüye vurulunca, bu nokta gerçekten çok şaşırtıcı ve karmaşıktır.

Bu nedenle de çok iyi anlaşılması ve analize edilmesi gerekir. Çünkü esir milletlerin milliyetçiliğinde, daima demokratik ve meşru bir muhteva mevcuttur. Özellikle haklı ve ileridir. Bu milliyetçilik, bu yüzyılın başlarında; önce Çin, Hindistan ve Asya’nın diğer ülkelerinde, İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra da, bütün Afrika ülkelerinde, burjuva sömürücülüğüne karşı, ortaya çıkmıştır. Şüphesiz Asya – Afrika’nın bütün milletlerini kapsayan bu milliyetçilik, milli ezmeye ve emperyalizme karşıdır, demokratik bir muhteva taşımaktadır. Ve bu nedenle de ilerici, meşru ve haklıdır. Yani “gâvur” ve Avrupa emperyalizmine karşı savaşta, Türk ve Kürt milliyetçiliği mukadderatını birbirine bağlamıştı ve her ikisi de ilerici, demokratik ve meşru idiler.

Bu noktanın düğümü de işte tam buradadır. Kurtuluş Savaşı, yani Avrupa burjuva devletlerinin kovulmalarından sonra, bazı az gelişmiş ülkelerde, yeni bir çelişki gelişme imkânı buldu. Mesela, 1920 - 1923 Savaşları sonunda, Yunan kuvvetleri, Türk ve Kürt halklarının ortaklaşa mücadelesiyle kovulmuşlardı. Ne var ki, bu defa da, özellikle hemen 1924 yılından itibaren, Ankara’nın şoven askeri diktatörlük hükümeti, en barbar, kanlı ve vahşi metodlarla Kürt halkını asimile etmeye başladı.

Daha başka bazı az gelişmiş ülkelerde de, Türkiye’ninkine benzeyen dâhilî milli ezme olayları birbirlerini izledi:

Örneğin, Batı Pakistan (Pencap) Bengal’in (Doğu Pakistan) efendilik tahtına kurulurken, Irak ve Sudan Arapları da aynı şekilde dahilî Kürtleri ve Zencileri emperyalist metodlarla, ezmeye başladılar.

Şimdi artık, bu yeni dahilî milli çelişkinin adını, sosyolojik bir sözcükle koyabiliriz: Az gelişmiş ülkelerde dahilî milli çelişki.

Evet, Türkiye’de Kürt ve Türk halkları arasında, Kemalist ve Turancı cunta iktidarlarının sebep olduğu ve devam ettirdikleri bir dâhilî milli çelişki vardır:

Bazen geniş katliam ve sürgünlerle, bazen çeşitli baskı metodları ve tutuklamalarla ve bazen de okul ve kültür emperyalizmi yoluyla:

Günümüzde Kürt halkı milli plânda ve her bakımdan (sosyal, ekonomik, kültürel vs.) Turancı ve şoven iktidarların (Kemalist subay ve bürokrat cuntaları) pençesinde esirdir, boyunduruk altındadır; barbar, kaba, kalles ve zorba metodlarla ezilmektedir.

Şimdi yeniden Osmanlı müstemlekesine dönelim ki, bu müstemleke içinde Türk, Arap, Kürt vs. milletleri vardı ve onunla azıcık meşgul olalım! O zaman Türk milliyetçiliği özellikle 1924 yıllarından itibaren tüm meşru, demokratik, insani ve ilerici özünü hangi nedenlerle yitirmiş; buna karşılık şoven, haksız, gerici, megaloman (büyüklik hastalığı) ve zorba bir milliyetçilik haline gelmiş bulunduğu daha kolaylıkla anlaşılır.

Türk ve Kürt Halkları Arasında, Dâhilî Milli Çelişkinin Kökleri:

Bilindiği gibi, sömürge ülkeleri arasında Osmanlı İmparatorluğu da bulunuyordu. Açık bir tarihi gerçektir ki, Osmanlı İmparatorluğu “hanedan” tipi bir devlettir ve İslam dininin esaslarına göre kurulmuştu. O’nun halife ya da padişahı, kendisini tüm Müslüman kavimlerinin sultanı sayardı. Bu nedenle de, imparatorluğu teşkil eden çeşitli kavimler arasında teokratik (dini) ve gevşek bir denge egemendi. Diğer Asya ülkeleri gibi 19. yüzyılın sonlarına doğru, tüm Osmanlı ülkelerinin dahilî pazarları ve zenginlikleri de, çok açık bir şekilde Avrupa devletlerince (Fransa, İngiltere ve sonraları Almanya...) sömürülmekte idi.

Fakat ne yazık ki; Türk aydınlarıyla okumuşları, bu temel ve fakat kolaylıkla anlaşılabilir noktayı, hiçbir zaman doğru bir şekilde ve bilimsel ölçüler içerisinde değerlendirmemiş ve anlayamamışlardı. Sırf Osmanlı sultanlarının Türk asıllı oluşları nedeniyle, Osmanlı devletini de tıpkı Avrupa’nın burjuva devletleriyle eşdeğer tutmuşlar ve Osmanlı’yı daima Türk milletinin çıkarlarını koruyan bir, “milli devlet” şeklinde yorumlamışlardır. Bu yorum; baştan ayağa yanlış, şaşkıncı ve bilimsel değildi. İşte önce Turancı sonra da Kemalist milliyetçilik; bu çürük, bilimsel olmayan şoven ve yalancı temelin üzerine bina edildi. Ve Türk milliyetçiliği; dünya olaylarından esinlenerek yavaş yavaş doğrulara yöneleceğine ve bilimsel bir muhteva kazanacağına, tam aksine günümüze dek bu faşist Kemalist taassup içerisinde devam edip gitmektedir. Evet, milli plânda, Türk – Kürt çelişkinin Türkiye’deki temeli budur. Bir kere daha tekrar edelim ki, bir yandan, Osmanlı İmparatorluğu’nun bizzat kendisi müstemleke (sömürge) idi. O’nun ekonomik sistemi de hiçbir zaman Ortaçağ’ın derebeylik ve merkantilist (kapitalizmden önce, özellikle maden zenginliği ve karmaşık ticari ilişkilerle belirgin ekonomik aşama) aşamalarını da aşamamıştı. Üstelik, 19. Yüzyıl sonlarında, Osmanlı’nın bütün pazarları ve zenginlikleri, Avrupa devletlerinin eline geçmişti. (Düyun-u Umumiye İdaresi...vs.) Diğer taraftan da asıl şaşılacak nokta, şuydu:

Nasıl oluyor da fukara Osmanlı devleti; bizzat kendisi hem sömürge ve hem de aynı anda sömürge sahibi, yani emperyalist ve efendi olabiliyor. Yani bu Turancı ve Kemalist mantığa göre; Osmanlı devleti hem müstemleke ve hem de müstemleke sahibi idi. Bu parlak(!) tarih anlayışı sürdürülünce, Türk milleti de tıpkı Avrupa burjuvazisi gibi efendi millet ve Osmanlı devleti de kapitalist sistemin ürünü "Türk Milli Devleti" oluverir!. Kuskusuz, Osmanlı devletini bu şekilde koymak ancak hasta bir mantık, yalancı ve bilim dışı bir tarih anlayışı ile mümkündür.

Bu anakronik (çağ dışı), megaloman (büyüklük hastalığı) ve şoven milliyetçilik anlayışı; kaynağını nereden aldı ve neden Türk ve Kürt halklarının bunca zahmet çekmelerine ve kanlarının dökülmesine sebep oldu ?...

Çünkü Türk entelektüelleriyle okumuşları; kapitalist sistemle burjuva ihtilallerına ve daha sonraları özellikle 1830' lardan sonra, Avrupa'da ortaya çıkan sosyo-politik çalkantılara, realist ve bilimsel açılardan yanaşmadılar. Bu nedenle de, Türk milliyetçiliği; bu cihansumül olaylardan esinlenerek ilerici ve bilimsel bir kişilik kazanacağı yerde, Fransız klasik burjuva ihtilâli çerçevesinde kendisini dondurdu. Bunun pek tabii bir sonucu olarak da, Türkçülük; anakronik, megaloman ve şoven bir yolda yürümekte devam ediyor. Bilimsel ve temel olan gerçek bir kere kaybolduktan sonra, devam da tabiiyle anormal ve hasta ölçüler içerisinde tezahür eder; mesela, Türkiye Kemalistleri, Avrupa burjuvazisinin şekli müesseselerine ve üst yapı kurumlarına hayrandırlar: Avrupa kanunları, Avrupalıların elbiseleri ve iç çamaşırları, laisizm, Avrupalılar gibi çıplaklık, dans, plaj ve Avrupa'nın en son moda cereyanları... Ve bunlara giydirilen temelsiz, taklit ve yalancı bir demokrasi. Ne var ki, Avrupa nedir? Avrupa zenginliğinin ve zamanının şartları içerisinde Avrupa sanat ve fikir hayatının gelişmişliği, kaynağını nerelerden alıyordu? Avrupa medeniyetini yaratan ve sonra da yeni çelişkiler içerisinde O'nun milliyetçilik hareketlerini gerici ve emperyalist boyutlara iten objektif şartlar nelerdir?

Arkadaşlar!

Bizim zamanımız, bu soruların üzerinde enine boyuna durmaya elverişli değildir. Şu kadar ki, tarihi gelişim ve objektif sosyolojik şartları içerisinde, Türk milletinin bizatihi kendisi Asyalı bir millettir. Yunan savaşına kadar da, Asya'nın diğer halkları gibi, Avrupa burjuvazisinin bir sömürgesi idi. Yunan Savaşı ya da halkın (Türk ve Kürt) deyimiyle "gâvura karşı cihadın bizzat kendisi de, kullanılan anlamda bir "Milli Kurtuluş Savaşı" değildir. Acık bir gerçektir ki, o zamanlar, Anadolu'da dini çelişki; yani İslam-Hıristiyan çelişkisi, hâlâ milliyetçilikten ağır basıyordu. Bu nedendir ki, savaşın başlangıcından 1923 yılının sonlarına kadar, gerek Mustafa Kemal ve gerekse arkadaşları, daima İslam dinine ilişkin sloganlar kullanmışlardır. Öyle ki adeta savaşın amaç ve hedefi; tüm Müslüman milletlerinin (özellikle Türk ve Kürt) kurtuluş ve halifelik düzeyinin yeniden kurulması şeklinde konmuştu. Çünkü, o zamanın temel dinamikleri, İslam dininin kurtarılması ve Anadolu'nun Müslüman milletlerinin (Türk ve Kürt) kardeşliği idi.

Tarihi bir kaçınılmazlıkla, Kürt halkı, Türk halkıyla birlikte, İslam dinini korumak ve Anadolu'yu kurtarmak için, kahramanca Yunan Savaşı'na katıldı. Bu nedenle de, halkımız günün şartları içerisinde, Sevr Antlaşması'nın tatbikatına hemen girişmedi. Oysa ki, bu antlaşma da (10 Ağustos 1920), müttefik devletler (Fransa, İngiltere, ABD, İtalya...) tarafından Kürt milletinin bütün hakları ve Kürdistan'ın hudutları, milletler arası diplomasinin kuralları içerisinde ve açıkça tanınmış ve üstelik bu antlaşma da, bir yıllık bir otonomi idaresinden sonra, Kürt milletinin isteği halinde "siyasi bağımsızlığını da ilân edebileceği..." açıkça yazılmış ve garanti edilmiştir.

Arkadaşlar!

Bu tarihi gerçeklere rağmen, yine de biz, hiç bir zaman 1920-23 savaşının anlam ve hedeflerine karşı değiliz. Çünkü atalarımız, o günün objektif şartları içerisinde ve bu konuda bilgileriyle anlayışları derecesinde; dindaşları ve komşuları Türk halkıyla birlikte, İslam dinini korumak ve Müslüman ülkelerini kurtarmak için silaha sarılmışlardı.

Fakat biz; kesinlikle askeri diktatörlüğe, Türk şovenizmine, milletimizin asimilasyona tabi tutulmasına, zorba sömürü ve faşist iktidarların milli baskılarıyla, Türk milliyetçiliğinin kendisini abartan esperisine karşıyız. Çünkü, "gâvurun" kovulduğunun hemen ertesi günü; ırkçı ve faşist Kemalistler, milletimizi inkâra ve milletimizi asimile etmeye başladılar. Yani tıpkı Fransa örneği; "Türkiye'de Kürt yoktur!" dediler. Kemalistlerin ağızından, faşist iktidarın politikası ve zihniyeti şu şekilde ifade edildi:

"Türkiye'de sadece bir millet vardır, o'da Türk milletidir. Diğer milletler (bu sözcük münhasıran Kürtleri kastediyordu) asil Türk milletinin hizmetkârları ve uşaklarıdır. Türk olmayanların bu memlekette bir tek hakları vardır: O da kusursuz bir şekilde Türk milletine hizmet ve uşaklık yapmalarıdır."*

Bu sözlerin sahibi, Mustafa Kemal'in ünlü bakanlarından Mahmut Esat Bozkurt'tur. Gerçekten de, faşist iktidarın Adalet Bakanı, çok yalın ve net bir üslûpla, bu konuyla ilgili Kemalist politikayı ve zihniyeti açık bir şekilde dile getirmektedir:

1925'ten 1938 yılına kadar, Kürt halkı, bu faşist ve zorba ezme politikasına, üç defa geniş çaplı silahlı harekete karşı koydu. Bu milli direnme ayaklanmaları müddetince, iki milyondan fazla Kürt ya şehit oldu ya da sürgün edildiler.

Çok güzel anlaşılıyor ki, bu tip sömürü ve ezme tatbikatı, Avrupa burjuva devletlerinin sömürü şekline benzememektedir. Çünkü, Avrupalıların ezme tatbikatında, esas sömürü, ekonomik düzeydedir. Şayet ekonomik sömürüyü tehlikeye atacak hareketler ya da ayaklanmalar meydana çıkmamışsa, sömürgeciler asla geniş çaplı katliam ve sürgün hareketlerine baş vurmamışlardır.

Halbuki "dahilî milli çelişki"nin mevcut bulunduğu az gelişmiş ülkelerde (Türkiye, Irak, Sudan, Pakistan vs. gibi) zorba ve faşist devlet; şoven bir milliyetçilik adına, ekonomik sömürünün hemen yanı sıra, dahildeki diğer milletin inkârına ve asimilasyonuna koyulmaktadır. Esirleştirilen milletin yer altı ve yer üstü tüm zenginliklerinin sömürüsüyle kalınmamakta; bu milletin tarihi, kültürü, edebiyatı, dili, örf adetleri, sanatı ve bütün milli değer yargıları da inkâr edilmekte ve yok edilmeye çalışılmaktadır. Bu itibarla söylenebilir ki, tarihteki bütün milli ezme ve sömürü şekilleri içerisinde; "assimilasyon" en barbar, en aşağılık ve en vahşi olanıdır.

Türkiye'de Kürt ve Türk halkları arasındaki "dahilî milli çelişki"nin tarihi kökleri kısaca bunlardır. Kürt milletinin ezilmesi ve asimilasyonu devam ettiği müddetçe de, bu çelişki daima vardır ve asla ortadan kaldırılamaz. Bu ezmenin devamı boyunca; her türlü özgürlük, demokrasi, insan hakları ve parlamenter düzen lafları, tümüyle yalandır. Çünkü Ankara'nın subay ve yüksek bürokratları (zira 1923 yılından beri siyasi iktidar açık ya da kapalı daima bu elitin pençesinde olagelmıştır), Kürt milletini baskı altında tutabilmek bahanesi altında; asla insan haklarını, gerçek demokrasiyi ve sosyal özgürlüğü kabul etmezler. Bu nedendir ki, Kemalist yetkililerle cuntaları asla meşru değildiler; ister Kürt ve isterse

Türk halkları için, zorba kaba kuvvet, faşist ve sömürücü iktidarlardır. Yani Kürt ve Türk halklarının gerçek düşmanları, cunta (açık ya da kapalı) iktidarlardır."

Not:

22 Ağustos 1970 tarihinde yapılan toplantıda Dr. Şivan'ın yaptığı konuşma metni Kürtçe ve Türkçe yan yana olmak üzere aynı broşürde yayınlanır. Broşürde bulunan her iki dildeki bu metin, partinin resmi görüşüne dönüşen -parti tarafından onaylanan- bir yazı olduğundan, orijinali Kürtçe olarak yapılan konuşma biraz daha değişiktir. Dr. Şivan bu konuşmanın ilk Kürtçe versiyonunda "Hurmuz" kod adını kullanırken, parti tarafından onaylanan Kürtçe ve Türkçe versiyonlarında ise "Feridun" kod adını kullanır.